

A photograph of a woman's lower body against a solid blue background. She is wearing a dark, flared skirt and bright red, high-heeled boots with silver zippers. She is holding a dark umbrella with a teal and black pattern. The text is overlaid on the image.

Rianne
Verwoert

Match?

De telefoon staat ROODgloeierend...

Romantisch, charmant en vol humor

MATCH?!

Lees ook de andere chicklit-uitgaven van
Uitgeverij Zomer & Keuning

RIANNE VERWOERT

Liever niet verliefd
Trouw(en)

IRIS BOTER

Reünie in Rome

MARIËLLE BOVENKAMP

Holiday blues
Dubbel verliefd

MARIJKE VAN DEN ELSEN

Leuk voor één nacht

PETRA KRUIJT

Gemma & partners

MIA LAND

Rondje!
Tot ziens!
Ik wil!

MARIËTTE MIDDELBEEK

Dior & dennenbomen
Lovalicious
Hex!

ELS RUITERS

Liefde in de steigers
Balletschoenen en boxershorts
Ik snap you not!

ANITA VERKERK

Princess Flirt
Leve de liefde!
Lanzarote lover

Rianne Verwoert

Match?!

Zomer & Keuning

ISBN 978 90 5977 455 1
NUR 301

Omslagontwerp: Julie Bergen
Omslagfoto: Getty Images
Auteursfoto: © Eveline van Elk
© 2009 Uitgeverij Zomer & Keuning, Kampen

www.kok.nl
www.nederlandsechicklit.nl
www.rianneverwoert.nl

Namen en situaties in deze roman zijn gefingeerd en eventuele gelijkenissen of overeenkomsten met de werkelijkheid en bestaande personen of gebeurtenissen berusten op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden

1

Met mijn handen graai ik door de flinke berg met papieren die op mijn bureau ligt. Waar is die pen? Als ik het bureau heb doorzocht, ruk ik boos de lade open. Mijn enorme voorraad pennen, markers en paperclips rolt daardoor alle kanten op. Ha, tussen de bende zie ik mijn pen. Precies daar, waar hij hoort te liggen. Stom van me! Daar had ik natuurlijk eerst moeten kijken, maar normaal ligt hij nooit op zijn plaats. Nu het formulier. Verdorie, waar is dat nu weer gebleven? Moedeloos staar ik naar de berg papieren die ik zojuist compleet overhoop heb gehaald. Ergens daartussen ligt het, zeker weten. Ik heb geen zin om de hele stapel nog een keer ondersteboven te halen en slaak een diepe zucht.

‘Koffie?’ klinkt het achter me. Ik draai me om en kijk recht in de altijd stralende, diepblauwe ogen van mijn collega Frank. Hij is pas dertig geworden en is zonder twijfel het lekkerste ding van kantoor. Hij is lang, slank en zijn blonde haren kleuren prachtig bij zijn blauwe ogen. Vandaag draagt hij een zwart pak met daaronder een wit overhemd. Ik snuif zijn zalig ruikende aftershave op. Zijn aftershave is zo ongeveer de enige die ik lekker vind. De meeste stinken, net zoals die van mijn baas. Volgens mij doucht hij ermee, want als hij langsloopt ruik ik zijn aftershave niet alleen, ik proef het ook. Ik snap niet waarom hij zoveel gebruikt, het maakt hem er niet aantrekkelijker op. Die dikke buik wordt er niet dunner van, en op zijn kale hoofd verschijnt echt niet spontaan een flinke haardos.

‘Heerlijk,’ zeg ik terwijl ik toch een poging waag om het formulier uit de berg papieren te vissen. Frank loopt naar de koffieautomaat en komt terug met twee kopjes koffie.

‘Die heb je hard nodig, zo te zien,’ zegt hij. Hij zet het kopje koffie op mijn bureau neer. Er klotst een beetje koffie over de rand, precies op een stuk papier. Ik pak het op, wapper het heen en weer en kijk Frank ietwat geïrriteerd aan. Kan hij niet uitkijken! Zonder verder nog wat te zeggen

loopt hij terug naar zijn werkplek en gaat hij weer achter zijn computer zitten. Soms vraag ik me af of hij voor de vorm koffie haalt of omdat hij me stiekem toch wel aardig vindt. Ik snap er niet veel van. Ik gluur naar Frank, die ijverig aan het werk is. Zijn vingers vliegen over het toetsenbord. Frank heeft altijd alles onder controle, werkt snel en haalt elke deadline, zelfs de onmogelijke. Ik, *on the other hand*, ben een chaotische slak, die zelden deadlines haalt.

O, ik trek het niet meer. Ik wil het niet meer. Ik doe niet meer mee aan al dat gehaast!

Ik richt mijn ogen weer op mijn monitor, maar de lettertjes in het document stuiten heen en weer. Hè, bah, wat is dat toch? Ik ben de laatste tijd zo moe en ik heb veel last van hoofdpijn en duizeligheid.

Met het kopje koffie in mijn handen loop ik naar Annette, onze secretaresse. Even een babbeltje maken. Hè bah, koffie aan mijn handen. Ik had het kunnen weten. Ik veeg mijn natte handen af aan mijn spijkerbroek. Handig, heel handig. Ik hoop maar dat het niet gaat vlekken.

Annette zit met een rood hoofd achter haar bureau. Nog even en de stoom komt uit haar oren.

‘Wat is er met jou aan de hand?’ Ik neem een slok van mijn lauwe koffie.

Ik krijg een onverstaanbare grom als antwoord.

‘Annette?’

‘Ik heb zo’n blunder gemaakt!’ roept ze paniekerig. Jee, als ze zo in de stress schiet, moet het wel heel erg zijn.

‘Wat heb je dan gedaan?’ vraag ik. Ik kiep mijn koffiemok leeg in de plantenbak die naast haar staat. Normaal wordt ze dan heel boos, maar ze is nu te druk met zichzelf.

‘Ik heb een belangrijke fax door de papierversnipperaar gedaan,’ piept ze.

‘En wát is dan precies het probleem? Je kunt toch gewoon een nieuwe opvragen?’

‘Onmogelijk, dat lijkt zo dom.’

‘Je kunt Fred vragen of hij voor je wil bellen?’ suggereer ik.

‘Dat is nog erger, dan lijkt het net alsof ik niet durf te bel-
len.’

‘Nee, je laat Fred net doen alsof hij niet weet dat jij hem al
hebt gekregen, snap je?’

‘Huh?’

Ik zie de wezenloze uitdrukking in haar grote, bruine ogen
en besluit het op te geven. Wat een non-probleem!

‘Laat maar, Annette, laat maar. Al plak je al die duizenden
snippers papier uit die bak weer aan elkaar, je ziet maar.’
Warme koffie, dat is wat ik nodig heb. Koffie, en een nieuwe
secretaresse. Tjonge, wat een gezever.

Ik haal mijn schouders op en loop Annettes kamer uit. Ik
heb nog genoeg andere dingen aan mijn hoofd. Zo veel, dat
ik niet eens meer weet waar ik moet beginnen. Ik kijk op
mijn horloge. Halfvijf, een mooie tijd om te gaan. Ik pak
mijn spullen bij elkaar en kijk naar de zoi papieren op mijn
bureau. Morgen weer een dag. Ik heb het he-le-maal gehad!

In de parkeergarage zoek ik mijn autosleutels. Verdorie, waar
zijn die krengen nu weer? Ik haal mijn tas overhoop en uit-
eindelijk vind ik ze. Helemaal onderin, tussen mijn portemonnee
en m’n mobieltje. Ik heb er een speciaal vakje voor,
als ik dat nou eens zou gebruiken, dan pak ik ze misschien
eens een keer zonder te hoeven zoeken.

‘Gevonden?’ Het is Frank. Ik draai mijn hoofd om, maar
voordat ik iets terug kan zeggen, hoor ik een portier dicht-
slaan. Anderhalve seconde later start Frank zijn auto en rijdt
weg. Ik stap ook in en rijd met een flinke vaart de donkere
parkeergarage uit. Ineens komt er van rechts een auto op me
af. Ik schrik, met mijn gedachten was ik heel ergens anders.
Bij de was, de boodschappen, het werk... Ik ga vol op de rem
en weet nog net de blinkende, zwarte en vast en zeker peper-
dure BMW te ontwijken. O, help!

Het raam aan de bestuurderskant gaat naar beneden.

‘Zeg, kun jij niet wat beter uitkijken?’ hoor ik en ik kijk
recht in de ogen van Frank.

‘Sorry, ik heb haast,’ lieg ik en ik trap het gaspedaal weer in. In een preek van Frank heb ik helemaal geen zin. Nu niet en nooit niet. Ik verlang ernaar om vanavond heerlijk tegen Eric aan te kruipen. Samen lekker bankhangen, kopje thee en wat slagroombonbonnetjes erbij. Ik moet echt relaxen!

Ik parkeer de auto op de oprit. Eric is nog niet thuis. Vreemd, hij is meestal ook rond deze tijd thuis. Op de eettafel ligt een briefje. Zul je zien, blijft hij weer bij een vriend eten of is hij gaan hardlopen. Dat flikt hij altijd als hij aan de beurt is om te koken.

Ik werp een snelle blik op het briefje, en moet het dan drie keer lezen voor ik goed begrijp wat er staat.

Hoi Eline,

Het spijt me zo, maar ik kan niet met je verder. Mijn liefde voor jou is over en ik durfde je het niet persoonlijk te zeggen. Het is het beste dat we elkaar voorlopig niet zien. Ga je eigen weg en word gelukkig, dan doe ik dat ook.

*Liefs,
Eric*

Met het briefje in mijn handen loop ik de woonkamer in. Wat? Dit kan niet waar zijn! Mijn favoriete stoel is weg. Ik loop naar de lege plek, waarom weet ik ook niet. Misschien dat ik hoop dat hij dan terugkomt. Mijn stoel, hij is weg. *Gone!* De stoel waarin ik ’s avonds wegkruip om een romantisch boek te lezen. Mijn relaxstoel! Eric zit er bijna nooit in. Wie denkt hij wel niet dat hij is? Hij zal toch niet ook... ons prijzige fototoestel? Woedend loop ik naar de kast en trek hem ruw open. De dure spiegelreflexcamera is ook weg! Tranen springen in mijn ogen. Ik staar naar de muur en pas dan ontdek ik dat ook het schilderij weg is. Dat met die gekleurde bloemen erop, dat mij altijd zo vrolijk maakte. Hoe durft hij! Dat schilderij heeft hij mij voor mijn ver-

jaardag gegeven en nu neemt hij het weer mee. Is hij helemaal gek geworden?

Even terugspoelen. Hoe kan dit? Een jaar geleden smeekte hij nog of hij alsejbleeft bij me mocht komen wonen.

Ik verfrommel het papiertje en smijt de prop naar een fotolijstje. Niet zomaar een fotolijstje, nee, het lijstje met de foto van Eric en mij. Wat een eikel, zeg! En hij durft me het niet eens persoonlijk te zeggen. Noemt dat zich een vent? Een miezerig mannetje zonder lef is het! Maar ondertussen wel mijn spullen meenemen. Hier komt hij zomaar niet mee weg. Ik ben er nog niet klaar mee.

Ik geef een flinke schop tegen de tafel. De kat schrikt ervan en duikt weg in een hoekje. Verdorie, ik kan dit er niet meer bij hebben. Te druk op het werk, een secretaresse die meer zeurt dan brieven verstuurt, Frank die eeuwig loopt te treiteren en nu zegt Eric me via een briefje vaarwel. Via. Een. Briefje! Is hij helemaal gek geworden. Maffe idioot! Ik smijt mijn hele tas ondersteboven, vis mijn mobiel uit de rommel en druk driftig Eric's nummer in. De telefoon gaat over, maar er wordt niet opgenomen. 'Schijterd,' roep ik en ik stamp een paar keer stevig op de grond. Resoluut trek ik mijn jas van de kapstok en pas als ik mijn hand al aan de deurknop heb, schieten mijn vaders woorden door mijn hoofd. *Tel altijd eerst tot tien. Denk goed na voordat je iets doet. Wees niet te impulsief.* Misschien is het niet zo handig om meteen achter hem aan te gaan. Ik ben geen hondje dat hem met hangende pootjes achternaloopt. Hij bekijkt het maar. Hij moet maar zien dat hij wat beters vindt! Ik pak de telefoon en bel m'n beste vriendin, Lisa.

'Met mij,' klinkt het opgewekt aan de andere kant van de lijn.

'Met Eline...' Opeens kan ik mijn tranen niet meer in bedwang houden. Die stoere Eline is helemaal niet zo stoer. Ik snik en snotter en dan hoor ik Lisa bezorgd vragen:

'Wat is er met je aan de hand?'

'Mijn werk... mijn werk... en nu ook nog Eric... Eric.'

Verder kom ik niet. De tranen stromen over mijn wangen, ik proef het zout op mijn lippen en voel hoe mijn wangen beginnen te gloeien.

‘Ik kom naar je toe. Ben je thuis?’ vraagt Lisa.

‘Ja,’ zeg ik. De verbinding wordt verbroken en ik hoor een akelige pieptoon. Ze is waarschijnlijk meteen op haar fiets gesprongen. Een paar minuten later gaat de bel. Als ik open doe, staat Lisa puffend en met een rood gezicht voor de deur.

‘Meid toch, wat is er gebeurd?’ Ze slaat een arm om me heen en samen lopen we naar de woonkamer, waar Lisa’s oog op het propje papier, dat midden in de woonkamer ligt, valt. Aan haar ogen kan ik aflezen dat ze al weet hoe laat het is. Ze loopt naar het propje toe, raapt het op, vouwt het open en leest het briefje.

‘Tsss, wat een klootzak, zeg. Wat naar!’

‘Naar? Die eikel is niet goed wijs. Wie zet er nu een punt achter een relatie via een briefje, een stom, idioot briefje!’

Ik snik nog harder en plof dan op de bank neer. Lisa komt naast me zitten. Ik pak het briefje uit haar handen en lees het nogmaals. De letters beginnen te draaien. Ze vervagen door de tranen die op het papier vallen. Ik verfrommel het weer en smijt het op de grond.

‘Ging het al een tijdje niet lekker tussen jullie?’ vraagt Lisa voorzichtig. Ze legt bemoedigend een hand op mijn been.

‘Er was helemaal niets aan de hand, althans niet dat ik weet. Ik heb het de laatste tijd wel druk met mijn werk en ben vaak moe, maar dat heeft iedereen toch wel eens.’

Lisa kijkt bedenkelijk. ‘Misschien steek je te veel energie in je werk en heb je toch een tikkie te veel verantwoordelijkheid met die nieuwe functie als redacteur op je genomen.’

‘Ben je mal. Ik red het heus prima, hoor.’ Terwijl ik dat zeg zie ik de enorme berg papier die op mijn bureau ligt weer voor me. Al die deadlines, gek word ik ervan. En nu, nu verlaat Eric me ook nog.

‘Weet je dat wel zeker?’ vraagt Lisa die me zorgwekkend aankijkt. Ze fronst haar wenkbrauwen.

‘Nee,’ zeg ik en ik barst weer in tranen uit. ‘Het wordt me allemaal te veel. Eric verlaat me, op het werk heb ik het druk en dan ook nog het huishouden. Kijk nou toch, het is hartstikke smerig hier, logisch dat Eric ervandoor gaat. En jullie... ik heb jullie al een poos niet meer gezien. Allemaal omdat ik het te druk heb. Druk, druk en nog eens druk. Ik heb helemaal geen tijd meer over voor mezelf en voor jullie.’

‘Meisje toch. Heeft Eric geen handen, kon hij zelf niet eens wat schoonmaken? Misschien moet je een tijdje rust nemen, er een paar weekjes tussenuit.’

‘Ik weet het niet. Wat moet ik al die weken doen dan? Aan de andere kant kan ik wel wat afleiding gebruiken nu Eric weg is.’ Ik besef nu, terwijl ik de woorden hardop zeg, dat Eric echt weg is en dat hij ook niet meer terugkomt. Ik ben weer alleen, helemaal alleen. Het huis was al van mij, Eric was bij mij ingetrokken, dus dat scheelt weer een hoop ellende. Het idee dat ik ook nog zou moeten verhuizen, zou me compleet gek maken.

‘Weet je wat, ga zaterdag mee shoppen in Amsterdam. Dan nemen we de trein en maken we er een leuke dag van. Lekker winkelen in de Kalverstraat. We slaan geen winkel over!’ zegt Lisa.

‘Ja, dat lijkt me leuk,’ zeg ik mat. Winkelen is Lisa’s antwoord op alles, maar bij de gedachte aan een dagje lekker shoppen voel ik me stiekem toch een beetje beter.

‘Heb je ook gezien dat hij mijn fijnste stoel heeft meegenomen? Die waar ik altijd zo lekker in zit te lezen op een vrije avond. En ook mijn mooie, vrolijke schilderij met die bloemen én de spiegelreflexcamera!’ zeg ik.

‘Dat meen je niet. Hij durft het je niet *face to face* te zeggen, maar neemt wel de spullen mee. Die is gek geworden.’

‘Ja, inderdaad. Het liefst ga ik er nu meteen heen. Maar... laat ik voor deze ene keer eens verstandig zijn. Even tot bezinning komen en dan binnenkort afspraken maken over de verdeling van de spullen. Dit kan zomaar niet! Ik wil mijn

stoel terug. Hij zat er nooit in. Waarom neemt hij dat ding in vredesnaam mee?’

‘Daar heb je helemaal gelijk in. En als je dan de spullen verdeeld hebt, ben je helemaal van hem af. Het klinkt rot, maar ik weet zeker dat je jezelf over een tijdje stukken beter voelt.’

‘Ik hoop het,’ zeg ik.

‘Zeker weten. En zaterdag gaan we er een gezellig dagje van maken. Ik moet nu helaas wel gaan. Ik heb nog een etentje met vrienden van Lars. Hé weet je wat, ga mee! Dan heb je wat afleiding en zit je niet de hele avond alleen thuis.’

‘Nee, ik blijf liever thuis. Ik heb helemaal geen honger en ga vroeg naar bed, des te sneller is deze dag voorbij.’

‘Oké, weet je zeker dat het gaat?’

‘Ja, dat weet ik zeker. Ik ben moe en als ik naar bed ga, val ik vast zo in slaap.’

‘Welterusten dan en ik zie je zaterdag.’ Lisa loopt naar de voordeur. Onderweg vist ze het propje papier van de grond en stopt het in haar jaszak. Zal ik het terugvragen? Nee, daar word ik nóg ongelukkiger van. De hele avond naar zo’n briefje staren levert immers niets op. Ja, een hoop tranen en verdriet, maar daar zit ik niet op te wachten. Aan de voordeur zwaai ik Lisa uit en loop dan naar de huiskamer. Daar sta ik, alleen in mijn eigen huis. Het is stil. Geen vriend om mee te praten, geen vriend om mee te zoenen, geen vriend om mee te koken. Helemaal niemand, behalve de kat. *Come on*, Eline, niet zo down. Weet je nog die wereldreis die je maakte net na je studie? Dat deed je ook helemaal alleen en dat ging prima! Daar had je ook geen vent voor nodig.

Ik besluit om naar bed te gaan. Een beetje nachtrust doet me vast goed.

*

‘Wat was dat gisteren?’ vraagt Frank als ik om acht uur ’s ochtends het kantoor binnenkom. Dacht ik in alle rust mijn rotzooi te kunnen opruimen, maar nee hoor, ijverige Frank

is er ook weer. Dat toontje van hem staat me helemaal niet aan, bah, zo belerend. *Wat was dat gisteren?* Ja, bah! Hij rijdt met zijn dikke vette BMW op hetzelfde moment de parkeergarage uit als ik. Daar kan ik toch niets aan doen? Ik besluit om hem te negeren en loop naar de koffieautomaat. Ik staar naar de vele knopjes. Wat zal ik eens nemen? Koffie, cappuccino of zal ik toch maar voor heet water gaan en zelf thee maken? Hmmm.

Er tikt iemand op mijn schouders. Ik draai me om en kijk recht in die vervelende, maar toch prachtige ogen van Frank. Hij ziet er zo goed uit, maar dat karakter van hem is zo naar. Zonde! Hij heeft altijd wat te zeuren en is heel stipt en precies. Bovendien kan hij je met zo'n belerende toon compleet voor schut zetten. Snel richt ik mijn ogen weer op de koffieautomaat. Hij mag niet merken dat ik eigenlijk wegzwijmel als ik diep in zijn mooie ogen kijk.

'Ik lust ook wel koffie,' zegt hij.

'Pardon,' zeg ik zo arrogant als ik kan. 'Mankeert er soms iets aan jouw handen?' Zo, die zit!

Frank weet duidelijk niet hoe hij moet reageren. Frank die perplex staat, dat komt zelden voor. Dit is genieten! Met tikkende hakken loop ik met mijn kopje koffie naar mijn bureau. Ik haal een hand door mijn haren en glimlach geniepig. Net goed, arrogante kwal.

Als ik achter mijn bureau zit, staar ik naar de enorme berg papieren. Zou het niet leuk zijn als de schoonmaaksters eens gewoon de helft van die stapel wegsmeten? Dat zou me een hoop werk schelen. Helaas, ik sta er alleen voor: de schoonmaaksters mogen alleen poetsen op plaatsen waar niets ligt. Mijn bureau is dan ook niet schoongemaakt, al weken niet. Dat is waarschijnlijk ook niet nodig, want elk stukje van het bureau is bedekt met papier, pennen of andere rotzooi. Waar moet ik in hemelsnaam beginnen?

Ik hoor alweer een zware mannenstem. Frank, wie anders!

'Ik wil je helpen herinneren dat we maandag een vergadering hebben over dat nieuwe tijdschrift dat we gaan opzetten.'

‘Ja, dat weet ik,’ zeg ik *bitchy*. Het was me helemaal ontscoten, maar dat mag Frank niet weten. ‘Het zou wel heel erg stom zijn als ik als redacteur dat niet zou weten,’ zeg ik en ik richt mijn gezicht snel weer op het beeldscherm. Wat ben ik ook een giga oen, ik vergeet alles de laatste tijd. Gelukkig is het vrijdag. Morgen lekker shoppen met Lisa. Heerlijk, ik kan niet wachten. Bij de gedachte aan een nieuwe broek, een paar nieuwe schoenen en nieuwe shirtjes word ik helemaal blij, maar dan gaat de telefoon.

‘Met Eline.’

‘Pardon?’ klinkt er aan de andere kant van de lijn. O, wat suf van mij, het is een buitenlijntje. Daar moet ik toch maar eens op gaan letten. Ik hoop niet dat het dit keer weer mijn baas is om te controleren hoe ik mijn telefoon aanneem.

‘Sorry, u spreekt met Eline van Masani Uitgevers.’

‘Met mevrouw Van Uttelen.’ Ik haal opgelucht adem, het is niet mijn baas. Gelukkig, dat scheelt me weer een preek van een halfuur.

‘Dag mevrouw Van Uttelen,’ zeg ik. ‘Wat kan ik voor u doen?’

‘U zou mij een maand geleden al bellen, maar ik heb nog steeds niets gehoord. Dit is echt belachelijk!’ De vrouw klinkt boos.

‘O, sorry, het spijt me dat ik u heb laten wachten.’ Help! Waar gaat dit over? Ik rommel door de papieren op mijn bureau, maar ik kan zo snel niets vinden met de naam Van Uttelen.

‘Wat gaan we daaraan doen?’ vraagt de vrouw nog kwader.

‘Waarom?’ vraag ik zo neutraal mogelijk.

‘Aan dat achterlijke verhaal in dat onnozele tijdschriftje van jullie. Iedereen in het dorp denkt dat ik het ben. Ik ben toch niet gek! Ik ben geen vrouw die een getrouwde man verleidt en dan vervolgens ook nog zwanger wordt van hem na een *onenightstand*.’ Nu herinner ik het me weer, het is die vrouw die zo boos was en per se met de redacteur wilde spreken. Ik moest haar inderdaad terugbellen. Stom, glad vergeten! Het

ging over een verhaal dat wij geplaatst hadden over een vrouw die Marianne van Uttelen heette en woonde in een dorpje in het oosten van het land. Deze mevrouw heeft dezelfde naam en woont ook in een dorpje in het oosten van het land. Hoe is het mogelijk! Met een naam als Van Uttelen zou je toch denken dat je veilig bent.

‘Ze denken nu allemaal dat ik de dorpslet ben,’ voegt ze eraan toe.

‘Mevrouw Van Uttelen, mijn collega heeft u al uitgelegd dat het verhaal fictief was. Dit verhaal is gewoon ontsproten uit het brein van een schrijver. Dat u toevallig precies dezelfde naam heeft, daar kunnen wij niets aan doen.’

‘Ja, maar ik sta nu wel bekend als de dorpslet.’

‘Mevrouw, dat zal allemaal wel meevallen. Er staat in het betreffende tijdschrift vermeld dat het een fictief verhaal is en dat het een gefingeerde naam is.’ Ik vraag me überhaupt af of je meteen een dorpslet bent als je een keer een *onenightstand* hebt, maar dat zeg ik er maar niet bij. Volgens mij flipt ze dan helemaal. Het is maar goed dat ze Fenna, een vriendin van me, niet kent. Die kan er wat van! En zij wordt ook nog steeds niet bestempeld als dorpsletje, dus het zal allemaal wel meevallen.

‘Het valt helemaal niet mee,’ zegt mevrouw Van Uttelen kwaad. ‘Wie weet nu wat gefingeerd betekent. Al mijn burens denken dat ik het ben. Ik wil, nee, ik eis, dat u een rectificatie plaatst.’

‘Een rectificatie plaatsen kan helaas niet, mevrouw. Er valt namelijk niets te rectificeren, want er staat boven het verhaal dat het een fictief verhaal is.’

‘Ja maar...’ protesteert ze. Mijn geduld begint op te raken.

‘Het spijt me zeer dat u zichzelf in dit verhaal herkent, maar u bent het niet. Het is gewoon toeval en daar wil ik het bij laten.’

‘Ik wil uw baas spreken! Nu!’ Haar stem schiet van kwaadheid een paar octaven in de hoogte. Ik houd de hoorn een paar centimeter van mijn oor af.

‘Helaas, die is met vakantie,’ lieg ik. ‘U heeft nu met de redacteur gesproken en die gaat over dit soort zaken. Ik wens u nog een fijne dag.’ Zonder verder nog iets te zeggen, leg ik snel de telefoon neer. Pff, wat een gezeur, zeg!

Twee seconden later gaat de telefoon weer. Daar zul je haar nogmaals hebben. Ik neem niet meer op, echt, ik vertik het.

Frank kijkt geïrriteerd op en vraagt: ‘Moet je de telefoon niet opnemen?’

‘Nee!’ zeg ik resoluut.

‘Waarom niet?’

‘Dat gaat je niets aan, maar omdat je altijd zo aardig tegen me bent,’ ik kuch, ‘zal ik het je vertellen. Deze vrouw herkent zichzelf als personage in een fictief verhaal en eist nu een rectificatie.’ Ik zie hoe Frank mijn telefoon over wil nemen. Dat kan heel makkelijk met een druk op de knop. Het kan praktisch zijn als je van je plaats bent, maar met Frank als collega is die knop een ramp. Meneer denkt altijd alles perfect en snel te kunnen oplossen.

‘Daar komt niets van in,’ zeg ik streng. ‘Het is mijn zaak en ik los het op mijn manier op.’

Snel neem ik de telefoon op. Het is weer mevrouw Van Uttelen. Ze klaagt steen en been en eist om een rectificatie, anders stapt ze naar de krant.

‘Dan gaat u er maar mee naar de krant, mevrouw Van Uttelen. Dan wordt u pas echt bekend!’ Van hoor en wederhoor heeft ze vast nog nooit gehoord.

‘Prima,’ zegt ze. ‘Maar denk maar niet dat je van me af bent,’ dreigt ze.

‘Dag mevrouw Van Uttelen,’ zeg ik kortaf en ik hoor nog net hoe ze ‘trut’ mompelt. ‘Dorpsslet,’ scheld ik terug. O jee, was de verbinding al verbroken? Het leek alsof ze de telefoon uitdrukte, maar ik realiseer me dat ik helemaal geen piepton heb gehoord. Het zal toch niet... Vlug leg ik de hoorn op de haak.

Ik richt mijn blik weer op mijn beeldscherm. O, ja, die vergadering. Ik moet nog een heel plan opzetten voor dat tijd-

schrift. Ik tik zenuwachtig met mijn pen op mijn bureau. Stomme mevrouw Van Uttelen ook. Alsof ik barst van de tijd! Hoe moet ik dit allemaal op tijd afkrijgen? Ik zoek mijn aantekeningen erbij. Een tijdschrift voor jonge vrouwen in de leeftijd van zestien tot en met vijfentwintig jaar, gericht op relaties, seks, uiterlijk en carrière. In de verschillende rubrieken zal een deskundige antwoord geven op ingezonden brieven, verhalen en problemen. Tijdens de vorige vergadering riep ik heel hard dat ik fantastische titels zou bedenken, maar er is me tot op de dag van vandaag nog niets te binnen geschoten. Ik krabbel wat op papier. *Be a woman, Vrouw, Mademoiselle*. Met een pen kras ik de titels weer door, dit is helemaal niets. De inspiratie is ver te zoeken.

‘Eline,’ roept Frank en op dat moment weet ik het. Waarom noemen we het blad geen Eline? De *Linda* bestaat immers toch ook. Zonder te reageren op Frank besluit ik dat het *Eline* moet worden. Meteen schiet me een geweldige *pay-off* te binnen: Vertrouw Eline! Ik leef helemaal op, totdat Frank achter me komt staan.

‘Eline? Vertrouw Eline? Je gaat me nu toch niet vertellen dat je het nieuwe tijdschrift *Eline* wilt gaan noemen, hè.’

‘Ja, toevallig wel,’ zeg ik bits. Frank steekt zijn tong uit. In zijn handen heeft hij een rapport. Trots wappert hij ermee in de lucht. ‘Ik wist wel dat je er niet aan toe zou komen, dus ik heb een plan gemaakt.’ Hij laat zijn vingers door de pagina’s roetsjen. Het ziet er gelikt uit, ik kan niet anders zeggen.

‘Uitslover!’ zeg ik. ‘Het is mijn werk en niet het jouwe, dus ga nu maar snel verder met je eigen werk.’ Wie denkt hij wel niet dat hij is, plannen maken en mij passeren. Ik weet zeker dat ze mijn idee voor *Eline* super vinden. Ik schakel de telefoon door naar Annette, zodat ik zonder gestoord te worden, aan mijn plan kan beginnen. Ik kan het niet maken om maandagochtend aan te komen zonder een plan, zeker niet nu Frank wel een plan heeft.

Aan het eind van de dag heb ik zere vingers en stijve schou-

ders van het typen, maar het plan is af. Trots zet ik de computer uit en verlaat het kantoor. Weekend!

*

Vrolijk kwebbelt Lisa over ditjes en datjes als we in de trein naar Amsterdam zitten. Terwijl ik door het vieze raampje staar, begint Lisa over haar eigen beautysalon.

‘Ik heb een nieuwe kapper aangenomen,’ zegt ze enthousiast. ‘En hij is me toch leuk! Het is echt een enorm lekker ding.’ Ze kijkt me zwijmelend aan.

‘Hij?’ herhaal ik. ‘Ben je Lars soms vergeten?’

‘Nee hoor, natuurlijk niet. Maar dat ik een relatie heb, betekent toch niet dat ik niet naar andere mannen mag kijken? Ik weet zeker dat Lars ook naar andere vrouwen kijkt,’ zegt ze en ze ratelt verder. ‘Hij heeft een lekker gespierd lichaam, mooie donkerbruine ogen en donkere, bijna zwarte krullen.’

Ik lach, ik ben dol op de verhalen over Lisa’s beautysalon. Toen ze hem vier jaar geleden opende, was het groot feest. De burgemeester kwam het lint doorknippen en Lisa had alles tot in de puntjes geregeld. Hapjes, drankjes, champagne, een bandje en gratis behandelingen. Ik was weer zo gek om een demonstratiepersoon te zijn, nadat Lisa me tot tien keer toe had gevraagd. Ze ging op haar knieën voor me zitten. Ik proestte het uit van het lachen en ben uiteindelijk overstag gegaan.

Toen Lisa mijn benen aan het harsen was, keken tientallen mensen toe hoe ik krampachtig probeerde mijn gezicht in de plooi te houden. Pijn dat het deed! Ik geloof dat ik nog liever naar de tandarts ga. Of nou ja, liever gewoon allebei niet. ‘Komt die kapper, hoe hij ook heten mag, fulltime bij je werken?’

‘Hij heet Thomas en hij werkt een aantal weken fulltime. Als Maaike terug is van zwangerschapsverlof blijft hij voor twee dagen per week en de andere dagen gaat hij elders werken.’

‘Goed geregeld,’ zeg ik.

‘Ik heb trouwens nog een verrassing,’ zegt Lisa terwijl de trein stopt op Amsterdam Centraal.

‘Wat zeg je? Een verrassing? Ik ben dol op verrassingen. Vertel op!’ Ik heb totaal niet in de gaten dat we op onze plaats van bestemming aangekomen zijn.

‘Stap nu eerst maar uit, of wilde je soms in deze trein overnachten,’ zegt Lisa plagend.

‘O, zijn we er al. Dat had ik helemaal niet in de gaten.’

‘Nee, dat komt omdat je het woord verrassing hoorde.’ We stappen uit de trein en lopen richting de stad. Het is druk op het station, het wemelt er van de mensen. Ik zie mensen die geërgerd bij de rookpalen hun sigaret roken en ik zie kinderen rennen met ijsjes in hun hand. Ze spelen tikkertje. Dat gaat vast niet goed! En terwijl ik dat denk valt er een kind voorover, zijn ijsje valt op de stoep. Het jongetje begint te krijsen. Zijn moeder komt er achteraan gerend en belooft hem een nieuw ijsje. Het kind is op slag stil.

‘En daarom ben ik tegenwoordig zowaar regelmatig op tijd,’ hoor ik Lisa zeggen.

Ik heb geen idee waar het over gaat. Dat krijg je ervan als je afgeleid wordt door gillende kinderen.

‘Goed van je,’ mompel ik.

‘O, dus jij vindt het goed dat ik elke nacht wakker lig van vijf tot zeven! Lekkere vriendin ben jij!’ Ze giechelt en geeft me een stomp in mijn zij.

‘Au,’ zeg ik.

‘Tutje, je hebt geen woord gehoord van wat ik zei, hè? Was je met jouw gedachten bij Eric?’

‘Bij het werk,’ mompel ik. Lisa kijkt me afwachtend aan.

‘Zeg, jij had het toch over een verrassing,’ zeg ik, iets te snel en iets te luid. Ze kijkt teleurgesteld en knikt.

‘Zullen we wat drinken in dat cafeetje daar? Dan vertel ik je er alles over.’

Eenmaal aangekomen zoeken we een tafeltje bij het raam en ik wenk de ober. Nog geen twee minuten later staat hij

aan ons tafeltje met zijn notitieblokje in zijn handen.

‘Wat mag het zijn, dames?’ vraagt hij.

‘Voor mij een thee en een appelgebakje,’ zeg ik.

‘Voor mij hetzelfde, graag,’ zegt Lisa.

De ober loopt weg en ik vraag ongeduldig: ‘Wat is nu de verrassing?’

‘Ik ga jou, Fenna en Fleur een make-over geven. Ik keek laatst naar zo’n metamorfoseprogramma en ik dacht: dat kan ik ook. Mijn nieuwe Thomas kan jullie dan knippen. Hij is hartstikke modern en helemaal op de hoogte van de laatste trends. Ik ga jullie een lekkere gezichtsbehandeling geven en vanzelfsprekend de boel harsen.’

Ik knijp mijn ogen dicht bij het horen van het woord harsen. ‘Leuk,’ zeg ik, ‘maar dat harsen mag je wel achterwege laten.’

‘Ach, watje! Wie mooi wil zijn moet pijn lijden.’

‘Dat is waar. Vooruit, ik zal er eens een nachtje over slapen. Mijn haren knippen mag altijd. Dat kan niet vaak genoeg gebeuren, maar uiteraard wel volgens de laatste mode. Bovendien heb ik het druk gehad de laatste tijd met mijn werk, en is het knippen erbij ingeschoten,’ ratel ik. De ober komt thee met appelgebak brengen. Ik kijk er verlekkerd naar!

Als we een kwartier later het appelgebakje en de thee op hebben, betalen we en verlaten het café. Op weg naar de winkels. Shoppen! Druk pratend komen wij aan in hartje Amsterdam. Ik houd van deze stad. Geweldig, al die kleine boetiekjes afgewisseld met grote winkelketens.

‘Zie je die schoenenwinkel?’ Ik wijs naar een schoenenwinkel op de hoek van de straat. ‘Daar wil ik naar binnen. Er staan zulke hippe schoenen in de etalage.’

Als we binnenkomen blijkt er ook nog eens uitverkoop te zijn. *This is our lucky day!* Op de glazen planken staan rijen schoenen, maar bij gebrek aan plaats is ook de vloer bezaaid met schoenen, laarzen, gympen, slippers en Crocs. En wel in

alle kleuren en maten. Ik kijk mijn ogen uit. Wow, hier moet vast iets voor mij tussen staan. Mijn oog valt op een paar mooie, zwarte gympen. Hebben, hebben!

‘Kijk eens,’ roep ik naar Lisa die een stukje verderop laarzen past. Ik houd de gympen in de lucht.

‘Ja, die zijn leuk,’ beaamt ze. Ik trek de gympen aan en loop naar de spiegel. Ik wandel een rondje door de winkel. Ze lopen heerlijk. Ze zitten als gegoten. ‘Als ze niet te duur zijn neem ik ze,’ zeg ik tegen Lisa.

Ik til mijn voeten op, maar aan de onderkant van de gympen is geen stickertje te zien. Hmm, vreemd. ‘Zie jij iets zitten?’ vraag ik aan Lisa. Ik til nogmaals mijn voet op, maar op geen van beide gympen zit een prijskaartje. ‘Ik vraag het wel bij de kassa,’ zeg ik en ik maak de veters van de gympen weer los. Er komt een vrouw van een jaar of vijfentwintig op haar sokken aangelopen. Ze ziet er modern uit en draagt een mooie, donkere spijkerbroek. Die broek past perfect bij die gympen, bedenk ik me en op dat moment zegt ze: ‘Waarom heb jij mijn gympen aan?!’ Ze kijkt boos. Ik voel mijn wangen gloeien. Lisa kijkt me aan en doet zo te zien moeite om haar lach in te houden. Snel trek ik de gympen uit en geef ze aan de vrouw. ‘Sorry, er stond niemand bij die gympen en ze zien er nog zo nieuw uit. Ik was er heilig van overtuigd dat ze van hier waren,’ zeg ik en ik krijg het alsmaar warmer.

‘Nee,’ antwoordt de vrouw, ‘ik heb ze eergisteren gekocht.’ Ze trekt haar gympen weer aan en trekt er een vies gezicht bij. Nounou, ze doet net alsof ik mijn voeten twee weken niet meer gewassen heb. Mijn voeten zitten ook niet onder de wratten en ik draag netjes sokken. Zonder verder nog iets te zeggen loopt ze weg. Ik kijk Lisa aan en dan proest ze het uit van het lachen. Ook ik kom niet meer bij.

Gierend lopen we de winkel uit.

Na twee uur winkelen begint mijn maag te rommelen. Ik kijk op mijn horloge. Het is alweer één uur. ‘Etenstijd!’ roep ik. Lisa maakt een foto van de duiven op de Dam. Ik vraag me af wat mensen toch altijd zo bijzonder vinden aan die dui-

ven op de Dam. Ik ben bang voor die beesten. Het zijn er zoveel, ik moet er niet aan denken dat ik daar met van die zaadjes op de Dam ga staan om die beesten te voeren. Mij niet gezien. Dan laat ik nog liever mijn benen harsen.

‘Zullen we naar de Burgerking of de McDonald’s gaan?’ vraag ik aan Lisa.

‘Nee, geen vette hap. Al je aders slibben dicht! Hier in dit zijstraatje zit een restaurantje waar je heerlijk sushi kunt eten,’ zegt Lisa die altijd gezond bezig is en enorm van luxe houdt. Ze heeft niet voor niets een beautysalon. Ze heeft ook altijd haar roze, hippe *Ladyphone* bij zich. Niet om ermee te bellen, hoor, want als je haar probeert te bereiken neemt ze negen van de tien keer niet op. Nee, in dat ding zit een calorieën- en stappenteller. Zonder dat telefoontje gaat ze het huis niet uit. Hetzelfde geldt voor make-up. Ze noemt zichzelf een spook als ze geen make-up opheeft, hoewel dat echt reuze meevalt. Ik bedoel, je moet mij eens zien om zes uur ’s ochtends. Toch krijgen wij haar dat niet aan haar verstand gepeuterd.

‘Ook lekker!’

We komen in het restaurant aan en bestellen verschillende soorten sushi. Extra veel, want als je échte sushi eet, dan moet je het ook goed doen. Echte sushi smaakt heerlijk, die namaaktroep is niet te eten.

‘Heb je nog iets van Eric gehoord over die spullen?’ vraagt Lisa voorzichtig.

‘Nee, die slappe zak durft niets meer van zich te laten horen. Hij bekijkt het ook maar, met zo iemand wil ik niet eens samenleven.’ Ik slik, want ondanks dat, mis ik hem wél. Het is zo saai ’s avonds. Niemand die naar me luistert, niemand waarmee ik kan knuffelen én niemand die eten voor me kookt.

‘Ja, het is niet echt netjes van hem. Waar haalt hij het lef vandaan?’

‘Ik weet het niet. Het ergste van alles is nog dat ik hem ontzettend mis. Maar dit is beter zo. Als hij niets meer voor me

voelt en ik blijf aan hem trekken, dan gaat dat toch mis. Misschien komt hij dan eventjes bij me terug, maar dat werkt niet op de lange termijn. Ik ga vanavond naar Eric om afspraken te maken over die spullen. Dan heb ik dat maar gehad en kan ik het helemaal afsluiten.'

'Zo, dat zijn wijze woorden. Je hebt gelijk. Weet je, we zoeken gewoon een nieuwe leuke *bunk* voor je. Je collega Frank, is hij niets voor jou?'

Van pure verbazing laat ik de sushi die ik met stokjes vasthield, in de sojasaus plonzen. 'Nee joh. Die is me toch een partijtje arrogant.' Ik vertel over het plan van het tijdschrift. 'Hoe durft hij!' besluit ik mijn verhaal.

'Ja, dat is inderdaad een misselijke streek. Ik hoop voor je dat hij zijn plan tijdens die vergadering voor zich houdt, maar bij dat soort types weet je het nooit. Ze zagen de poten onder je stoel vandaan, dus pas maar op!' waarschuwt Lisa. Ik ben bang dat ze gelijk heeft. Frank is echt een slijmbal eerste klas én hij wil graag carrière maken. We eten het laatste beetje sushi op en gaan dan weer terug de stad in.

We staan in een knus winkeltje als ik ineens iets op mijn rug voel. Ik draai me om. Een grote man van middelbare leeftijd, met een donker jack aan, spurt de winkel uit. Ik grijp naar mijn tas, maar hij is weg. Mijn tas is weg! Nee hè, mijn telefoon en portemonnee zitten erin. Zonder dat ik erover nadenk sprint ik weg en schreeuw: 'Tasjesdief, tasjesdief.' De mensen om me heen kijken in het rond. De man rent steeds harder. 'Houd hem tegen,' roep ik. Dan zie ik hoe een jongeman van een jaar of dertig zijn voet uitsteekt als de dief voorbij rent. Hij kukelt voorover en belandt met zijn gezicht op de stenen. Hij probeert overeind te komen, maar op dat moment komt de eigenaar van Tattooshop Bob naar buiten. Het is een kale man, hij is groot en breed en bezaaid met tatoos en piercingen. Ik roep nog eens: 'Houd de dief!' De ruig uitzienende kerel bedenkt zich geen seconde. Hij springt boven op de tasjesdief en roept dreigend: 'Jij blijft hier liggen, mannetje!' Een paar minuten later komt de politie aange-

sneld. Zij slaan de dief in de boeien en op dat moment staat Lisa hijgend achter me. Ze is op haar naaldhakjes als een gek achter me aangerend, de stiletto run door de P.C. Hoofdstraat kan ze makkelijk aan na deze race. Uitgeput en met een rood hoofd staat ze achter me terwijl de politieagent me mijn tas teruggeeft. ‘Deze was vast van u, mevrouw,’ zegt hij en hij knipoogt. Ineens sta ik te trillen op mijn benen. Ik ben gewoon een tasjesdief achterna gerend en we hebben hem nog kunnen vangen ook. Het is maar goed dat dit niet in de schoenenwinkel gebeurde, want dan was ik waarschijnlijk op de gympen van die vrouw naar buiten gerend. En zie dat dan maar eens aan de politie uit te leggen!

Ik glimlach en zeg: ‘Dit was me het dagje wel, hoor.’ Lisa lacht.

‘Ach, we hebben in ieder geval wat te vertellen thuis,’ zegt ze. Ik kan er niets aan doen, maar een hele diepe zucht ontsnapt me. Ik hoor zelf hoe sneu die klinkt.

‘O, sorry,’ zegt ze en ze slaat haar hand voor haar mond. ‘Ik was helemaal vergeten dat jij nu ’s avonds alleen bent.’

‘Het geeft niet,’ zeg ik. ‘Laten we naar huis gaan.’

‘Dat is goed. Ik vond het een leuke dag. Jij?’

Het is al bijna vijf uur. De lol is er voor mij af. Met de gedachte aan mijn lege huis komen gek genoeg ook de gedachten aan Frank terug. Die akelige Frank met zijn idee voor het tijdschrift. Of ben ik ergens jaloers dat ik niet zo’n mooi plan heb als hij? Nee, onzin! Dat van mij wordt nóg beter. Ik heb de rest van het weekend de tijd om mijn plannen nog beter uit te werken en niemand die me stoort. Ha, die Frank. Wie denkt hij wel dat hij is?

Als de trein stopt, rapen wij onze tassen bij elkaar en stappen uit.

‘Bedankt voor de gezellige dag en tot snel. Ik heb het erg leuk gehad. Die afleiding doet me goed. Ik verheug me nu al op die make-over.’

Lisa lacht. ‘Ik vond het ook een leuke, maar enerverende

dag vandaag. Ik zie je snel, houd je taai!’ Ze zwaait en stapt in de auto. Ik zoek mijn fiets in de bomvolle stalling en ga naar huis.

Als ik thuis ben word ik weer geconfronteerd met de kale huiskamer. Ik staar naar het haakje waaraan voorheen het vrolijke bloemenschilderij hing. Ik ben het beu! Ik ga mijn spullen terughalen. En wel nu. Ik heb lang genoeg gewacht. Hij kan wel zomaar besluiten om bij mij weg te gaan, maar hij hoeft niet alle spullen mee te nemen. Onze spullen! Dat betekent nog altijd dat ze voor de helft ook van mij zijn. Zal ik hem eerst opbellen? Nee, dat kan ik beter niet doen. Eric is zo laf dat hij dan waarschijnlijk aftaait. Ik kan maar beter onaangekondigd komen, dan heb ik meer kans op succes. Met mijn tas, die ik van woede stevig in mijn handen vasthoud, loop ik naar de auto en met hoge snelheid rijd ik naar Erics ouderlijk huis. Hij heeft geen eigen huis, dus ik denk dat hij met hangende pootjes naar zijn ouders is teruggegaan. Mannen zijn soms zó onzelfstandig. Die blijven altijd afhankelijk van hun ouders of vrouw. Nou ja, vooruit, niet alle mannen. Maar wel heel veel.

Als ik bij het hoekhuis aangekomen ben, parkeer ik de auto en stap uit. Met een bonzend hart loop ik naar de voordeur. Nummer achttien, daar is het. Met een trillende vinger druk ik de bel in en wacht af. De deur wordt opengemaakt door een wat oudere, grijze, halfkalende man. Het is de vader van Eric.

‘Is Eric hier?’ vraag ik zo rustig mogelijk, maar ik betrap mezelf toch op een trilling in mijn stem.

‘Ja hoor, heb je met hem afgesproken?’ vraagt hij.

Ik wist wel dat hij hier zou zijn. Dat kon niet missen. ‘Nee, maar ik kom wat afspraken maken over onze gezamenlijke spullen,’ zeg ik zo zakelijk mogelijk.

Zijn vader knikt en laat me binnen. Ik zet mijn voet over de drempel en het voelt meteen heel vreemd. Zo meteen sta ik oog in oog met Eric. Ik wil hem eigenlijk helemaal niet meer

zien. Ik ben bang dat ik dan nog verdrietiger word. Bang dat ik hem terug wil, terwijl dat helemaal niet de oplossing is. Toch moet ik naar binnen, want ik wil wél mijn spullen terug. Moedig loop ik door. Als ik in de woonkamer aankom, zegt de vader van Eric met zijn zware stem:

‘Eric, bezoek voor je.’ Hij gaat weer in zijn stoel zitten en pakt de krant van tafel. Meteen denk ik weer aan mijn stoel, mijn relaxstoel. Ik kijk naar het geschrokken gezicht van Eric. Tja, dat had hij vast niet meer verwacht.

‘Ik kom met je praten over onze gezamenlijke spullen,’ zeg ik en ik zet mijn handen demonstratief in mijn zij. Ik zal hem eens laten weten dat ik het hier niet mee eens ben.

‘Dat hoeft niet, want ik heb de spullen die ik wilde hebben al meegenomen. De rest mag je houden,’ zegt hij laconiek.

Dit kan hij toch niet menen? Ik verhef mijn stem. ‘Pardon, de rest mag ik houden! Wie denk je wel dat je bent? Jij beslist in je uppie wat je meeneemt en wat je achterlaat. Maar zo werkt dat niet. Dat jij besluit om een punt achter onze relatie te zetten is nog tot daar aan toe. Maar mag ik alsjeblieft ook enige inspraak over mijn spullen?’

‘Ik heb de tv, die we samen gekocht hebben, laten staan,’ zegt Eric. ‘Dat was toch lief van me? Toen ik wegging dacht ik, ze moet nog wel een tv hebben, anders kan ze Goede Tijden Slechte Tijden niet meer zien. Dus heb ik de televisie voor je laten staan,’ voegt hij eraan toe.

‘O, nu wordt-ie helemaal mooi. Dus ik moet blij zijn dat jij de tv hebt laten staan. Ik heb een goed idee. We gaan het eerlijk verdelen. En wel nu! Als jij pen en papier pakt, dan schrijven we op wat onze gezamenlijke spullen zijn en dan beslissen we samen wie wat mag hebben.’ Mijn stem klinkt nog kwader. Eric kijkt me verbaasd aan.

‘Ben je nog verbaasd ook? Pak gewoon pen en papier, des te eerder kan ik hier weg. Ik heb niet de behoefte om hier langer te blijven dan noodzakelijk.’ Eric's ouders kijken ademloos toe. Eric staat op en komt terug met een kladblokje en een pen.

‘Eens denken,’ zeg ik. ‘Schrijf maar op: de tv, de spiegelreflexcamera, het schilderij, de relaxstoel, het tostiapparaat, de magnetron en o ja, de serie boeken van Harry Potter.’

Eric schrijft op wat ik zeg. ‘De computer,’ voegt hij eraan toe. ‘Die moet ook op het lijstje.’

‘Dat dacht ik niet. Dat jij daarvoor een nieuwe harde schijf hebt gekocht, betekent niet dat meteen de hele computer jouw eigendom is. Dat ding blijft gewoon staan, desnoods haal je de harde schijf eruit, als je zo kinderachtig wilt zijn. Laten we maar gaan verdelen, dan kan ik hier zo weg. Ik heb nu al genoeg van je. Wat wil jij hebben?’

‘De spiegelreflexcamera,’ zegt hij als eerste. Natuurlijk, hoe kan het ook anders. Eric is dol op fotograferen, daarom kochten wij deze mooie en peperdure camera ook. Speciaal voor hem.

‘Prima, maar dan wil ik de stoel terug. Ik houd de tv en het schilderij. Jij krijgt dan de magnetron, het tostiapparaat en de serie boeken van Harry Potter. Eerlijk verdeeld vind ik, want die spiegelreflexcamera is heel duur.’

Eric wrijft met zijn vingers over zijn kin en frons zijn wenkbrauwen.

‘Prima,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Maar dan wil ik wel mijn nieuwe harde schijf terug.’

‘Je doet maar wat je niet laten kunt. Ik ben blij dat ik niet meer met zo’n kinderachtig mannetje hoef samen te wonen,’ zeg ik en ik sta op.

‘Dat is inderdaad erg kinderachtig van je,’ zegt zijn vader. Ik glimlach, net goed, die opmerking.

‘Kun jij je erbuiten houden!’ zegt Eric boos. ‘Weet je, houd die harde schijf ook maar. Ik ben blij dat ik niet meer met jou hoef samen te wonen.’

‘Dan zijn we het daar tenminste over eens. Als je nu meteen meekomt, dan krijg jij jouw spullen en neem ik mijn dingen mee terug. Na vanavond wil ik alles afgesloten hebben.’

‘Ik heb geen tijd,’ zegt Eric.

‘Dan maak je maar tijd. Jij ging er ook zomaar met alle spullen vandoor.’

‘Oké. Snel dan,’ zegt Eric. Ik sta op en loop achter Eric aan naar de schuur, waar hij mijn stoel en schilderij heeft staan. Het liefst zou ik hem een klap voor zijn kop geven. Mijn mooie relaxstoel in die vochtige schuur! Eric tilt de stoel in mijn auto en ik leg het schilderij op de achterbank.

‘Ik zie je zo wel bij mij thuis om de spullen op te halen.’ Ik duw de achterklep van de auto dicht. De stoel past er net in, gelukkig maar. Ik stap in de auto en rijd naar huis.

Eenmaal thuis sjouw ik de stoel weer de huiskamer binnen. Ik wrijf over mijn rug. Die stoel is zwaarder dan ik dacht, maar o wat ben ik blij dat hij weer op zijn oude plaats staat. Heerlijk, nu kan ik ’s avonds weer onderuitgezakt in de stoel een boek lezen. Dan haal ik ook het schilderij uit de auto en hang het op aan het haakje dat uiteraard nog aan de muur hangt. Prima, dat kijkt meteen een stuk beter. Nu begint het weer op mijn woonkamer te lijken. Oud en vertrouwd. En die fotocamera, ik koop wel een nieuwe. Niet zo’n dure, gewoon een simpele digitale camera.

De bel gaat. Eric staat voor de deur. Vreemd hoor, vroeger had hij de sleutel en nu belt hij aan. Onbegrijpelijk hoe alles in één klap kan veranderen. Ik laat hem binnen en loop naar de boekenkast. Ik gooi de boeken van de Harry Potterserie in een tas. Ik loop door naar de keuken, vis het tostiapparaat uit het keukenkastje en duw het in Erics handen.

‘De magnetron kun je zelf wel pakken, hè?’ vraag ik omdat ik me niet nog eens wil vertellen.

‘Ik breng dit tostiapparaat en de boeken naar de auto en dan haal ik de magnetron op.’

Ik vraag me af wat hij met een magnetron moet. Hij woont immers weer bij zijn ouders. Dus is het vast moeders die zijn eten kookt. Maar wat kan het mij ook schelen. Ik koop wel een nieuwe magnetron. Dan koop ik meteen zo’n combi-magnetron, dan zit er meteen een oven bij in. Ideaal!

Eric komt de huiskamer weer binnengelopen. Hij pakt de magnetron en loopt weg.

‘Bedankt,’ roept hij.

‘Waarvoor?’ vraag ik verbaasd. Eerst is hij pissig over de verdeling van de spullen en nu roept hij bedankt. Op die jongen valt ook geen peil te trekken.

‘Voor de mooie tijd die we samen gehad hebben.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. Wat een grapjas, eerst maakt hij bonje over de harde schijf en nu bedankt hij me.

‘Jij ging weg, ik niet,’ antwoord ik.

‘Het ging niet meer, dat merkte je zelf toch ook wel. Je had het altijd druk, onze relatie stelde niets meer voor. Iemand moest er gewoon een eind aan maken.’

‘Jaja. Het is al goed, ga maar weg. Ik ben liever alleen.’

‘Het ga je goed. Doeg!’ roept hij en hij trekt de deur achter zich dicht. Opgelucht ga ik in mijn stoel zitten. Blij dat dit voorbij is. Ik heb mijn stoel en schilderij weer terug en hoef Eric niet meer te zien. Ook al vind ik dat stiekem best erg...

Rianne Verwoert

Match?

Alles gaat mis. Elines vriend Eric, met wie ze samenwoont, verbreekt hun relatie door middel van een onbetekenend briefje en vlak daarna ligt ze op het werk in de clinch met haar collega Frank. Voor haar baas is dat de druppel: Eline moet maar een maandje 'vakantie' nemen.

Op datzelfde moment neemt Elines vriendin Fleur ontslag in de kledingwinkel waar ze werkt. Fleur, een geboren koppelaarster, is op zoek naar een nieuwe uitdaging. Ze opent haar eigen datingbureau: Match. Eline helpt haar waar ze kan. Samen vinden ze een prachtig pand en knappen ze dat op. Het bureau is in *no time* een succes. Bovendien levert het nieuwe bedrijf hilarische verhalen op.

Mede dankzij de avonturen die ze beleeft met haar vriendinnen, voelt Eline zich een ander mens. Maar dan duikt haar collega Frank steeds vaker op in haar buurt. Wat moet ze daar nu weer van denken?

Een heerlijk luchtig en zeer herkenbaar romantisch boek over hechte vriendschap en ware liefde. Chicklit pur sang.

Marieke Brouwer, ze.nl

Rianne Verwoert debuteerde in 2008 met *Liever niet verliefd* en daarna verscheen haar boek *Trouw(en)*. De 22-jarige studente HBO Communicatie publiceert daarnaast columns op diverse websites.

NUR 301

ISBN 978-90-5977-455-1

9 789059 774551

Zomer & Keuning

www.nederlandsechicklit.nl